

самъ самичкъ! както бѣхъ ся распаллилъ и потѣнѣлъ въ мысли . . . а чини ми ся чи говоряхъ доста на високо та мня ся чули. (На Славча и на Лалка). Що е??

Славчо.

Нищо, тате.

Грабчо.

Отъ много время ли сте тука?

Лалка.

Не, тате; едвамъ сегинка додохмы.

Грабчо.

Чухте ли? . . .

Славчо.

Какво, тате?

Грабчо.

Тамъ . . . гдѣто . . .

Лалка.

Какво?

Грабчо.

Каквото приказвахъ самъ на себе си.

Славчо.

Не.

Грабчо.

Да, да, чули сте . . .

Лалка.

Да прощавате, тате, никакъ.

Грабчо.

Гледамъ чи сте чули нѣщичко, поне нѣколко думы. Казвахъ си, да речемъ, колко мжчно е на днешнѣйтъ день да намѣри челоуѣкъ пары, и колко щастливъ бы былъ онзи, който може да има на расположеиe въ кѣщата си до хилядо лиры.